

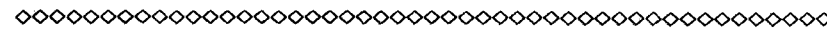
ningen ved storviltjakt i høstfagre dager og netter. Du kunne alt dette av egen røynsle og var en mester i å gi skildringen fortettet liv. Det gode humør og den rammende replikk var du en mester i å servere — det ble aldri langsomt i ditt selskap. Hjertelag for alt, det hadde du og viste det ofte i praksis. Vi kommer til å savne deg i mange, mange år. Du var blitt vår mann i sterkere grad enn vi selv var fullt klar over.

For alt dette takker vi deg og lyser fred over ditt minne.

Fra Ångårdsvatnet. Innkjøpt.

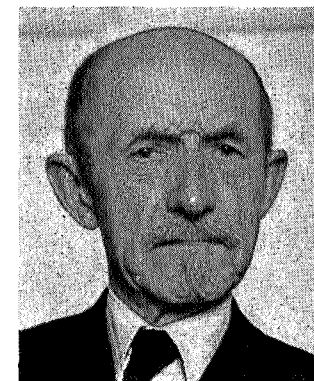
Asbjørn Andreassen

LANDSKAP

Av Johan Bojer

En eller annen vismann har sagt at sans for landskap og sans for musikk er ett og det samme. Det er tone og rytme også i skogens og fjellets bølger. Og som kjære melodier kan nynne gjennom sinnet midt i den gråeste hverdag, slik vil også landskapets tone synge gjennom din bevissthet selv når du tumler omkring i en mørk og røkfylt by.

Jeg har i kalde vårmorgener ligget i en barhytte og ventet på orrespillet da en og annen bekk hadde fått stemmen igjen under isen og prøvde å synge en liten vise. Men sterkere låt skogenes og heienes sus, denne dempete orgeltone, som får en til å glemme alt annet og stadig mere intenst å lytte. Og jeg har ligget og drevet i en båt på et fjellvatn en sommernatt, og det var ikke bestandig for å fiske. En kan jo ha sin glede av bare å være ute slik for riktig å somre seg. Man ser de grå og røde skylagene speile seg i vassflata, hører en enslig fuglestemme, som løser seg ut av stillheten, en fisk som vaker, en frosk som plumper ut i vatnet. Alt tilsammen blir verdt å høre på. Og stillheten blir dypere av bekkens enstonige sang.

Så blir det september da lyngrøde heier løfter seg mot blå himmel og du streifer omkring der med bøsse og hund. Oppe ved en varde legger du deg kanskje néd med hodet mot skreppa mens den sprø mosen knaser under deg. Hunden kryper inn til deg og stikker snuten under din armhule. Men denne gangen hører du ikke en enkel melodi, det er heiene, myrene, vatnene, som toner imot deg, det er en orgeltone som sakte bruser ut selve jordens sang mot himmelen.

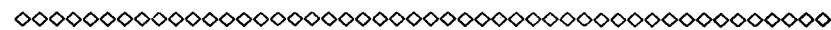
Så kommer vinteren, da skogene blir eventyr i snø, og fjellene løfter seg, det ene hvitere enn det andre, mot himmelen. Og nå kommer du fykende på ski, alene eller i følge. Spør om godt humør. Spør om velbehag i kropp og sinn. Og enda er det dem som påstår at livet ikke er verdt å leve.

De gamle snakket om livsverdier. Men vi kan vel innrømme, at våre skog- og fjellandskaper er en helseheim, som er gode å ty til enten det onde sitter i sinnet eller i lemmene.

Like før pang.

Eivind Engen

TRØNDERHUMOR

Av Wilhelm Swensen

Etter mange års fravær i Trondheim ble jeg ved besøk i en gammel kirke sørpå vist om av en elskverdig lokalkjent, som med synlig glede berettet om kirkens historie og dens severdigheter på klingende trøndersk. Da vi hadde vandret en tid sammen, uttrykte jeg min glede over igjen å høre en trøndersk tunge. — «Nei — kain Di hør det,» utbrøt han henrykt.

Dette er ikke noen trønderhistorie av den art som har gjort Trøndelag bekjent. Men det er allikevel en del, og jeg tror en ganske vesentlig del av de ingredienser som har gjort trønderhistoriene til et yndet deklamasjonsfelt. Det er språkets form, dets setningsbygning og ordvalg, men først og fremst den overdådige bruk av bilyder som gjør historiene så fristende for de betydelige deler av landet, som umulig kan uttale dialektens infamt vanskelige lydfenomener.

Dialekten er vel skapt av naturforhold og levesett, og som en gjenspeiling av folkelynnet hos slekter som har fått bredde av de rommelige naturforhold i innlandsbygdene, tilført en god del sarkasme i slit og motbør hvor naturen viste hårdere sider, og en god porsjon selvtillit i bevisstheten om å leve i landets hjerte, tross Edvard Storms forsøk på å flytte det lenger sør.